सच्चा वैष्णव अर्थात् सदा गुणग्राहक

आज बापदादा माला बनाइरहनु भएको थियो। कुनचाहिँ माला? हरेक श्रेष्ठ आत्माको श्रेष्ठ गुणको माला बनाइरहनु भएको थियो किनकि बापदादालाई थाहा छ– श्रेष्ठ बाबाका हरेक श्रेष्ठ बच्चाको आफ्नो-आफ्नो विशेषता छ। आफ्नो-आफ्नो गुणको आधारमा संगमयुगमा श्रेष्ठ प्रारब्ध पाइरहेका छन्। बापदादा आज विशेष प्यादा ग्रुपको गुणहरू देखिरहनु भएको थियो। चाहे पुरुषार्थमा लास्ट ग्रुप भनिन्छ तर तिनीहरूमा पनि विशेष गुण अवश्य छ र त्यही विशेष गुण ती आत्माहरूको बाबाको बन्ने विशेष आधार हो। बापदादा पहिलो नम्बर देखि लास्ट नम्बरसम्म जानु भएन। तर लास्ट देखि फस्टसम्म गुण देख्नुभयो। बिल्कुल लास्ट नम्बर पनि गुणवान थिए। परमात्म-सन्तान अनि कुनै गुण नहोस्, यो हुन सक्दैन। त्यही गुणको आधारमा नै ब्राह्मण जन्ममा बाँचिरहेका छन् अर्थात् जिउँदो छन्। ड्रामा अनुसार त्यही गुणले नै ऊँच ते ऊँच बाबाको बच्चा बनाएको छ। त्यही गुणको कारणले नै प्रभु पसन्द बनेका छन्, त्यसैले गुणहरूको माला बनाइरहनु भएको थियो। यस्तै हर ब्राह्मण आत्माको गुणलाई देख्दा श्रेष्ठ आत्माको भाव सहज र स्वतः नै हुन्छ किनकि गुणको आधार हो नै श्रेष्ठ आत्मा। कति आत्माहरू गुणलाई जानेर पनि जन्म-जन्मको फोहोरलाई देख्ने अभ्यासी हुनाका कारण गुणलाई नदेखेर अवगुण नै देख्छन्। तर अवगुणलाई देख्नु, अवगुणलाई धारण गर्नु यस्तो भूल हो, जसरी स्थूलमा अशुद्ध भोजन खानु। स्थूल भोजनमा यदि कुनै अशुद्ध भोजन स्वीकार गर्छौं भने भूल महसुस गर्छौं नि। लेख्छौ नि खानपानको धारणामा कमजोर छु। भूल भएको मान्छौ नि! त्यस्तै यदि कसैको अवगुण वा कमजोरी स्वयंमा धारण गर्छौं भने सम्झ अशुद्ध भोजन खानेवाला हुँ। सच्चा वैष्णव होइनौ, विष्णुवंशी होइनौ, रामको सेना हुन पुग्छौ। त्यसैले सदा गुण ग्रहण गर्नेवाला गुणमूर्त बन।

बापदादा आज बच्चाहरूको चतुराईको खेल देखिरहनु भएको थियो। याद आइरहेको छ नि– आफ्नो खेल! सबैभन्दा ठूलो कुरा अरूको अवगुणलाई देख्नु, जान्नु यसलाई होशियारी सम्झन्छन्, यसलाई नै नलेजफुल सम्झन्छन्। तर जान्नु अर्थात् बद्लिनु। यदि जान्यौ पनि, दुई घडीको लागि नलेजफुल पनि बनिहाल्यौ, तर नलेजफुल बनेर के गऱ्यौ? नलेजलाई लाइट र माइट भनिन्छ, जानि त हाल्यौ– यो अवगुण हो तर नलेजको शक्तिले आफ्नो वा अरूको अवगुणलाई भस्म गऱ्यौ? परिवर्तन गऱ्यौ? परिवर्तन गरेर वा परिवर्तन भएर देखायौ वा बदला लियौ? यदि नलेजको लाइट माइटलाई कार्यमा ल्याएनौ भने के त्यसलाई जान्नु भनिन्छ, नलेजफुल भनिन्छ? सिवाय नलेजको लाइट माइटलाई प्रयोग गर्नको लागि त्यो जान्नु यस्तो नै हो, जस्तै द्वापरयुगी शास्त्रवादीहरूमा शास्त्रहरूको नलेज हुन्छ। यस्तो जान्नेहरू भन्दा अवगुणलाई नजान्ने धेरै राम्रा हुन्। ब्राह्मण परिवारमा आपसमा यस्ता आत्माहरूलाई हाँसोमा बुद्धू मानिन्छ। आपसमा भन्छौ नि– तिमी त बुद्धू हौ, केही पनि थाहा छैन। तर यस कुरामा बुद्धू बन्नु राम्रो हो। न अवगुण देख्नेछौ, न धारण गर्नेछौ, न वाणीद्वारा वर्णन गरेर परचिन्तन गर्नेको लिस्टमा आउनेछौ। अवगुण त किचडा हो नि। यदि देख्छौ भने पनि मास्टर ज्ञान सूर्य बनेर किचडालाई जलाउने शक्ति छ भने शुभ चिन्तक बन। बुद्धिमा अलिकति पनि किचडा भएमा शुद्ध बाबाको याद टिक्न सक्दैन।

प्राप्ति गर्न सक्दैनौ। गन्दगीलाई धारण गर्ने एक पटक बानी लागिसकेपछि बारम्बार बुद्धि गन्दगीको तर्फ नचाहेर पनि गइरहन्छ। अनि रिजल्ट के होला? त्यो नेचुरल संस्कार बन्न पुग्छ। फेरि त्यो संस्कारलाई परिवर्तन गर्नमा मेहनत र समय लाग्छ। अरूको अवगुण वर्णन गर्नु अर्थात् स्वयं पनि परचिन्तनको अवगुणको वशीभूत हुनु हो। तर यो बुझ्दैनौ– अरूको कमजोरी वर्णन गर्नु, आफ्नो समाहित गर्ने शक्तिको कमजोरी बताउनु हो। कुनै पनि आत्मालाई सदा गुणमूर्तबाट हेर। यदि कसैको कुनै कमजोरी छ भने, मर्यादाको विपरीत कार्य गर्छ भने पनि बापदादाले निमित्त बनाएको सुप्रीम कोर्टमा ल्याऊ। स्वयं नै वकिल र न्यायाधीश नबन। भाइ-भाइको नाता बिर्सेर वकिल जज बन्न पुग्छौ। त्यसैले भाइ-भाइको दृष्टि टिक्न सक्दैन। केस हाल्नमा मनाही छैन तर मिसावट र बेईमानी नगर। जति हुन सक्छ शुभ भावनाले इशारा देऊ। न आफ्नो मनमा राख र न अरूहरूलाई मनमनाभव हुनमा विघ्न रूप बन। त्यसैले चतुराईको खेल के गर्छौं? जुन कुरालाई समाहित गर्नु पर्ने त्यसलाई फैलाउँछौ र जुन कुरालाई फैलाउनु पर्ने हो त्यसलाई समाहित गरिदिन्छौ– यो त सबैमा छ। त्यसैले सदा स्वयंलाई अशुद्धिबाट टाढा राख। मनसामा, चाहे वाणीमा, कर्ममा वा सम्बन्ध-सम्पर्कमा अशुद्धिले संगमयुगको श्रेष्ठ प्राप्तिबाट वंचित बनाइदिन्छ। समय बितिहाल्छ। फेरि "पाउनु थियो" यस लिस्टमा खडा हुनु पर्नेछ। प्राप्ति स्वरूपको लिस्टमा हुँदैनौ। सर्व खजानाहरूको मालिकको बालक अप्राप्तिवालाको लिस्टमा हुन्छौ। यो राम्रो लाग्छ? त्यसैले आफ्नो प्राप्तिमा लागिहाल। शुभचिन्तक बन। कुनै पनि प्रकारको विकारको वशीभूत भएर आफ्नो उल्टो होशियारी नदेखाऊ। यो उल्टो होशियारी अहिले अल्पकालको लागि आफूलाई खुशी गर्छौं वा साथीले पनि होशियारीको गीत गाइरहन्छन् तर कर्मको गतिलाई पनि स्मृतिमा राख। उल्टो होशियारीले उल्टो लट्काउनेछ। अहिले अल्पकालको लागि काम चलाउने होशियारी देखाउँछन्, त्यति नै चलाउनुको बदलामा चिल्लाउनु पनि पर्नेछ। कैयौंले यस्तो होशियारी देखाउँछन्– बापदादा, दिदी-दादीलाई पनि मनाइहाल्छौं। यो सबै तरिका आउँछ। अल्पकालको उल्टो प्राप्तिको लागि मनायौ पनि, चलायौ पनि तर पायौ के र गुमायौ के? दुई-तीन वर्ष नाम पनि पायौ तर अनेक जन्मको लागि श्रेष्ठ पदबाट नाम गुमाइदियौ। त्यसैले पाउनु भयो वा गुमाउनु भयो?

अरू चतुराई सुनाऊँ? यस्तो समयमा फेरि ज्ञानको प्वाइन्ट यूज गर्छन्– अहिले प्रत्यक्ष फल त पाइहालौं, भविष्यमा हेरौंला। तर प्रत्यक्षफल अतीन्द्रिय सुख सदाको हो, अल्पकालको होइन। जतिसुकै प्रत्यक्षफल खाने च्यालेन्ज गर तर अल्पकालको नामबाट र खुशीको साथ-साथ बीचमा असन्तुष्टताको काँडा फलको साथमा अवश्य खाइरहन्छौ। मनको प्रसन्नता वा सन्तुष्टता अनुभव गर्न सक्दैनौ। त्यसैले यस्तो गिर्ने कलाको कलाबाजी नगर। बापदादालाई यस्ता आत्माहरू माथि दया आउँछ– के बन्न आएका थिए, के बनिरहेका छन्! सदा यही लक्ष्य राख– जुन कर्म गरिरहेको छु, यो प्रभु पसन्द कर्म हो? बाबाले तिमीलाई मन पराउनुभयो, बच्चाहरूको काम हो हर कर्म बाबा पसन्द, प्रभु पसन्द गर्नु। जसरी बाबाले गुणमाला गलामा लगाइदिनुहुन्छ, त्यसैगरी गुणमाला लगाऊ, पत्थरहरूको माला नलगाऊ। रत्नहरूको लगाऊ। अच्छा!

यस्ता सदा गुणमूर्त सदा प्रभु पसन्द, सदा सच्चा वैष्णव, विष्णुको राज्य अधिकारी, सदा शुभ भावना द्वारा भाइ-भाइको दृष्टिमा सहज स्थित हुने, सदा गुण ग्राहक दृष्टि भएका, यस्ता सदा बाबा समान बन्ने, समीप रत्नहरूलाई बापदादाको यादप्यार एवं नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

पार्टीहरूसँग:–

१) सर्वोच्च बाबाका बच्चा, माटोमा खेल्नुको सट्टा अतीन्द्रिय सुखको झुलामा झुल

सदा आफूलाई सर्व प्राप्ति स्वरूप अनुभव गर्छौं? प्राप्ति स्वरूप अर्थात् अतीन्द्रिय सुखको झुलामा झुल्नेवाला। सदा एक बाबा दोस्रो न कोही... यस्तो साथको अनुभव गर्नेछन्। जब बाबाले सर्व सम्बन्धहरूले आफ्नो बनाउनुभयो, सदा बाबाको साथ हुनुपर्छ नि। जतिसुकै ठूलो परिस्थिति होस्, पहाड होस् तर तिमी बाबाको साथ-साथ माथि उडिरह्यौ भने कहिल्यै पनि रोकिदैनौ। जस्तै प्लेनलाई पहाडले रोक्न सक्दैन, पहाडमा चढ्नेलाई धेरै मेहनत गर्नुपर्छ तर उड्नेले त्यसलाई सहज नै पार गरिदिन्छ। यसैगरी जस्तोसुकै ठूलो परिस्थिति होस्, बाबाको साथ उडिरहेमा सेकेण्डमा पार हुन सक्छौ। कहिल्यै पनि झुलाबाट तल नओर्ल, नत्र मैलो हुन्छौ। मैलो, फेरि बाबासँग कसरी मिल्न सक्छ? लामो समय अलग रह्यौ, अहिले मेला भएको छ त्यसैले मेला मनाउनेवाला मैलो कसरी हुन्छन्! बापदादा हरेक बच्चालाई कुलको दीपक, नम्बरवन बच्चा देख्न चाहनुहुन्छ। यदि बारम्बार मैलो हुन्छौ भने स्वच्छ हुनमा कति समय व्यर्थ जान्छ। त्यसैले सदा मेलामा रहने गर। माटोमा पाउ किन राख्छौ! यति श्रेष्ठ बाबाका बच्चा भएर मैलो, तब कसले मान्नेछ– यी उहाँ उच्च बाबाका बच्चा हुन्। त्यसैले बित्यो सो बित्यो, जुन सेकेण्ड बित्यो त्यो समाप्त। कुनै पनि प्रकारको उलझनमा नआऊ। स्वचिन्तन गर, परचिन्तन नत सुन, नत गर। यसले नै मैलो बनाउँछ। अब देखि प्रश्न समाप्त गरेर बिन्दु लगाइदेऊ। बिन्दु बनेर बिन्दु बाबाको साथ उड।

२) फुर्सतमा रहने आत्माहरूको सेवा पनि फुर्सतले गऱ्यौ भने सफलता मिल्छ

वानप्रस्थी जसलाई सदा फुर्सत छ, जो अवकाश प्राप्त छन्, उनको सेवाको लागि थोरै मेहनत गर्नु पर्ने हुन्छ। उनीहरू केवल कार्ड बाँड्दैमा आउँदैनन्। फुर्सत भएकाको सेवा पनि फुर्सत अर्थात् समय दिएर गर्नुपर्छ किनकि उनले आफूलाई वानप्रस्थी हुनाका कारण अनुभवी सम्झन्छन्। उनलाई अनुभवको अभिमान हुन्छ। त्यसैले उनको सेवाको लागि अलि धेरै समय दिनुपर्छ र तरिका पनि मित्रताको, स्नेह मिलनको होस्। सम्झाउने खालको नहोस्। मित्रताको नाताले उनीहरूसँग भेट। यस्तो नसुनाऊ– यो कुरा तपाईंलाई थाहा छैन्, मलाई थाहा छ। अनुभवको लेनदेन गर। उनको कुरालाई सुनेमा सम्झनेछन्– यिनले हामीलाई रिगार्ड दिन्छन्। कसैलाई पनि नजिक ल्याउनको लागि उनको विशेषताको वर्णन गर, फेरि उनीहरूलाई आफ्नो अनुभव सुनाएर नजिक ल्याऊ। यदि कोर्स गर, ज्ञान सुन भनेमा सुन्दैनन् त्यसैले अनुभव सुनाऊ। बापदादालाई अब यस्ता वानप्रस्थीहरूको गुच्छा भेंट गर। उनीहरूलाई मित्रताको नाताले सहयोगी बनाएर बोलाऊ।

३) निर्मान बनेमा नव निर्माणको कर्तव्य अगाडि बढिरहन्छ

सदा आफूलाई सेवाको निमित्त सेवाको शृंगार सम्झेर चल्छौ? सेवाधारीको मुख्य विशेषता कुनचाहिँ हो? सेवाधारी अर्थात् निर्माण गर्नेवाला सदा निर्मान। निर्माण गर्नेवाला र निर्मान रहनेवाला। निर्मानता नै सेवाको सफलताको साधन हो। निर्मान बन्नाले सदा सेवामा हल्का रहनेछौ। निर्मान छैन, मानको इच्छा छ भने बोझ हुन जान्छ। बोझवाला सदा रोकिन्छ, तीव्र जान सक्दैन। त्यसैले निर्मान छन् वा छैनन् त्यसको निशानी हल्का हुन्छ। यदि कुनै पनि बोझ अनुभव हुन्छ भने सम्झ निर्मान छैनौ।

४) सच्चा रूहानी सेवाधारी अर्थात् सर्व सम्बन्धहरूको अनुभूति एक बाबा सँग गर्ने र गराउनेवाला

सर्व सम्बन्ध एक बाबासँग छ, बाबा सदा सम्मुखमा हाजिर-नाजिर हुनुहुन्छ– यस्तो अनुभव हुन्छ? तिमी सँग खाऊँ, तिमी सँग बसूँ, तिमी सँग सुनूँ... यसको अनुभव हुन्छ नि? बाबा नै सच्चा मित्र बन्नुभयो भने अरूलाई मित्र बनाउने जरूरत नै छैन। जुन सम्बन्ध चाहियो त्यही सम्बन्धबाट बापदादा सदा सम्मुखमा हाजिर-नाजिर हुनुहुन्छ। शिक्षक अर्थात् सर्व सम्बन्धहरूको रस एक बाबासँग अनुभव गर्नेवाला। यसलाई भनिन्छ सच्चा सेवाधारी। स्वयंमा भएमा अरूलाई पनि अनुभूति गराउन सक्छौ। यदि निमित्त बनेका आत्माहरूमा कुनै पनि मिठासको कमी छ भने आउने आत्माहरूमा पनि त्यो कमी रहन जान्छ। त्यसैले सर्व मिठासहरूको अनुभव गर अनि गराऊ। अच्छा! ओम् शान्ति।

वरदान:– ज्ञान खजाना द्वारा मुक्ति-जीवनमुक्तिको अनुभव गर्ने, सर्व बन्धनमुक्त भव

ज्ञान रत्नहरूको खजाना सबैभन्दा श्रेष्ठ खजाना हो, यस खजाना द्वारा यही समयमा नै मुक्ति-जीवनमुक्तिको अनुभूति गर्न सक्छौ। ज्ञानी आत्मा उही हो, जो दु:ख र अशान्तिको सबै कारण समाप्त गरेर अनेक बन्धनहरूको धागोलाई काटेर मुक्ति वा जीवनमुक्तिको अनुभव गर्छ। अनेक व्यर्थ संकल्प, विकल्प र विकर्महरूबाट सदा मुक्त रहनु– यही मुक्त र जीवनमुक्त अवस्था हो।

स्लोगन:– विश्व परिवर्तक उही हो, जसले आफ्नो शक्तिशाली वृत्तिले वायुमण्डललाई परिवर्तन गर्छ।